

Příběh č. 2

Zdeněk (31): „Byla to osudová nehoda“

V březnu bude reprezentovat ČR s národním sledgehokejovým mužstvem na paralympiádě. Rovněž jemu změnila život osudová nehoda, se kterou se vyrovnal jako tvrdý chlap.

Pohodový život sportovně založeného mladíka skončil 3. 11. 2004 při výkonu zaměstnání. „Pracoval jsem tehdy v závodní jídelně a rozvážel

Uslyšel jsem šílené hvízdání pneumatik

jsem obědy. Právě jsem u auta manipuloval s nákladem, když do mě narazil jiný vůz. Zadními dveřmi mi sevřel nohy tak, že mi zůstaly viset jen na kusech kůže. Pamatuji si, že jsem se plazil k chodníku a nějaká paní volala záchranku.

Kolem jel zrovna soused, lékař pan Zahumenský, který mi ihned poskytl první pomoc,“ vybavuje si dramatické okamžiky Zdeněk Hábl a pokračuje: „Naštěstí jela kolem i sanitka, úplně jiná než ta, kterou volala kolemdoucí. A to mi pravděpodobně zachránilo život. Ostatní události se mi vybavují jako nějaký film.“ Mladý muž tehdy v nemocnici podstoupil několik náročných operací a jeho pravou nohu se lékařům podařilo zachránit. „V levé noze mi ale po operaci praskla vnitřní tepna, neustále se mi dělaly krvavé sraženiny, přičemž noha pomalu odumírala. Až 17. 11. 2004 nakonec bohužel došlo k její amputaci až nad kolenem.

Nebyla jiná možnost, jinak bych zemřel na sepsi organismu,“ krčí rameny statečný Zdeněk, který tak výročí sametové revoluce neoslavil moc vesele. „Když něco takového prožijete, hlavou vám proběhnou myšlenky všeho druhu. Někdy jsem byl určitě nesnesitelný a protivný, ale veskrze jsem tenhle neskutečný

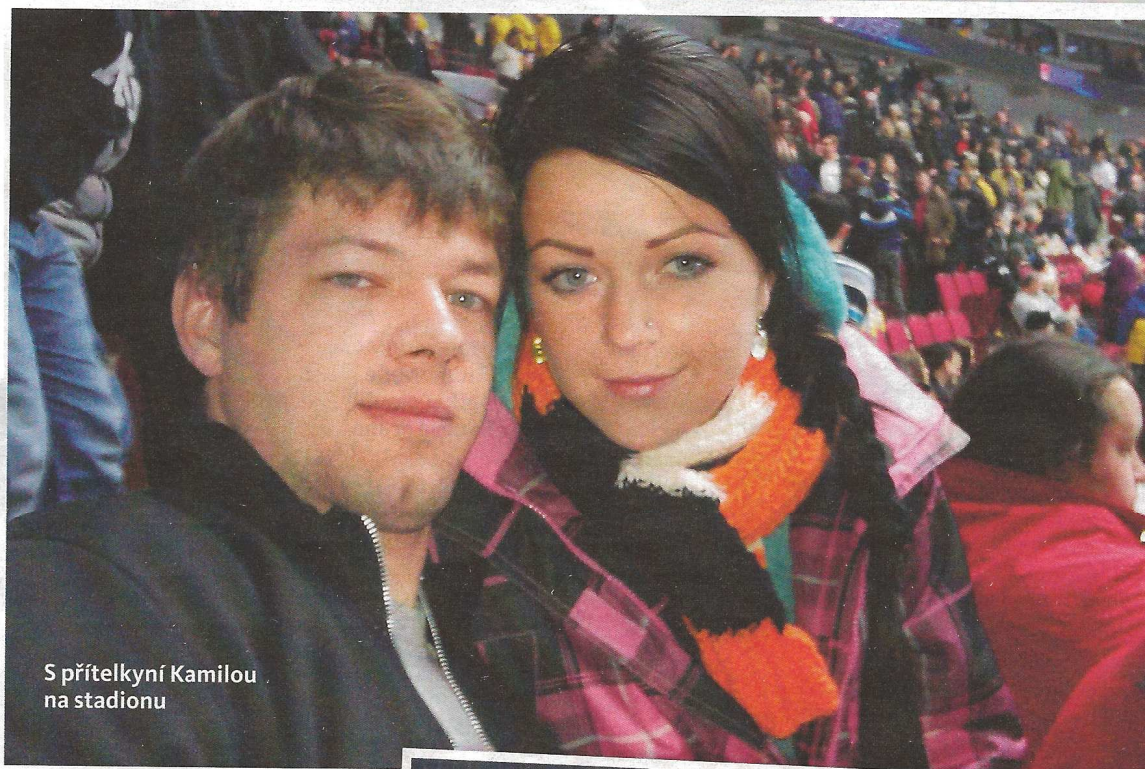
zášah do zaběhnutého života snášel obstojně. Děkuji tímto hlavně svým rodičům a kamarádům, bez nich bych to takhle nikdy nezvládl.

Už v nemocnici jsem se navíc dozvěděl o sledge hokeji a rozhodl jsem se, že tomuhle sportu se budu aktivně věnovat. Velmi brzy jsem se pak potkal s lidmi se stejným, podobným a často i horším postižením a uvědomil jsem si, že mi vlastně nic není,“ říká optimisticky jedenatřicetiletý muž, který v rámci běžného

Na výletě v Norsku, odkud pochází jeho vzor, sledgehokejista Pedersen

života zvládá vše, co je potřeba. Jen uskutečnit sen, že uběhne stovku pod 10 sekund, se mu asi už nepodaří. „Ale to nevadí, zato jsem si splnil ten hokejový sen z nemocnice. Už odmalička mám k hokeji kladný vztah a ve sledge hokeji jsem asi nejvíce uznával Nora Pedersena. V březnu roku 2005 jsem se i já poprvé posadil na brusli a časem se začlenil do zlínského mužstva. První seznámení s bruslí nebylo vůbec

S přítelkyní Kamilou na stadionu

Celé reprezentační mužstvo sledge hokeje ČR

poetické. Neustále jsem padal, od ledu mi byla pěkná zima a nechápal jsem ostatní hráče, jak ještě zvládnou dávat góly či bránit. Veškerý pohyb na sledgi vypadá jednoduše, ale chce to mít pořádné břišní svaly, aby se na tom člověk udržel,“ směje se mladík, který se nakonec propracoval až do české

Patříme do elitní skupiny

sledgehokejové reprezentace. Ta v roce 2009 na mistrovství světa v Ostravě skončila na 5. místě, a díky tomu jela bojovat za ČR na Paralympijské hry 2010 do Vancouveru. „Tam jsme skončili na 5. místě. Díky tomu jedeme v březnu na paralympiádu do Soči,“ pochlubil se hráč s číslem 82, který momentálně se svou hokejovou partou tvrdě trénuje. A jak se hokejisté navzájem hecují k co nejlepšímu výkonům? „Standardně – pokřikem, poplácáním. Nejvíce nás ve Zlíně hecuje náš úžasný gólman Honza Matoušek, snaží se nás dostat do pohody. Dá se říct, že naše muž-

stvo je taková malá rodina a v reprezentaci je to velmi podobné.

V hokeji mě podporuje i moje skutečná rodina včetně mé báječné přítelkyně. Rodiče chodí pravidelně na zápasy, jsou součástí týmu v lize a starají se o kluky, aby měli po zápase něco do žaludku,“ chválí své blízké i přítelkyni Kamilu pohledný muž, který do budoucna plánuje rodinu. „Vždy jsem snil o tom, jak své děti budu vést ke sportu a rozvíjet jejich talent. Nyní vím, že je budu učit hlavně teorii a vše sledovat spíše zpozzdálí. Jsem s tím smířený, věřím, že mé budoucí děti budou jednou pyšné, že tatka reprezentoval ČR na paralympiádě. To je pořádný úspěch,“ loučí se Zdeněk Hábl. Celá redakce i čtenáři budou našemu mužstvu držet palce.

Příští týden:

Každý z nich měl svůj důvod, jak začít, a dnes jsou v hudebním světě stálíci